

naaet 60 Aars Alderen, skal afflediges, og den tidligere § 130 fastsætter, at ingen Secondlieutenant kan forfremmes til Premierlieutenant, naar han har fyldt sit 32de Aar, ingen Premierlieutenant til Capitain, naar han har fyldt sit 42 Aar, ingen Capitain til Oberst, naar han har fyldt sit 52de Aar, og at den Premierlieutenant, der som saadan har naaet 45 Aars Alderen, den Capitain, der har naaet 55 Aars Alderen, den Oberst, der har naaet 65 Aars Alderen, og den General, der har naaet 70 Aars Alderen, skal afflediges, naturligviis efter Pensionsloven — saa bestemmer den nuværende § 129 blot, at den Underofficer, der har naaet det 60de Aldersaar, den Lieutenant der har naaet det 45de, den Capitain, der har naaet det 55de Aar og den Oberst, der har naaet det 65de, skal være berettiget til at begjære sin Afsted efter Pensionsloven. Det kan jo maafee synes En og Anden, som om denne Bestemmelse ikke var saa særdeles indgribende og derhos ret billig; men for det Første maa jeg fremhæve, at Loven har beholdt Bestemmelser, der ligefrem forudsætte, at der i Loven er en Aldersgrænse, ved hvilken Officerer skulle afflediges. Det hedder saaledes i § 131, at Officerer af Forstærkningen blive at affledige, naar de have opnaaet den Alder; i hvilken Officerer af tilsvarende Grader i Linten skulle afflediges. Det er høist sandsynligt, mine Herrer, at, om end de, der have stillet Forslag til de omhandlede Forandringer, ganske vist have interesseret sig for deres Forslag, saa have de dog neppe ventet at sætte dem igjennem, thi ellers kunde de ikke have undladt ved 3die Behandling tillige at stille Forslag, hvorved der var kommet Sammenhæng mellem de paagjældende Paragrapher i Loven. Altsaa, i ethvert Tilfælde maa Loven forandres, idet Slutningen af § 131 — jeg har ikke haft Tid til at undersøge, om der er flere Bestemmelser af lignende Beskaffenhed, men denne har jeg strax fundet — nødvendigviis maa ud deraf, saafremt § 129 skal blive staaende, eller omvendt;

thi, hvad der kan blive staaende som Enhedspletter i en Fernbanelov, der i en snever Bending kommer tilbage til os, kan dog ikke taales i en Hærorganisationslov; her kan Sligt ikke blive staaende, uden at det bliver ligefrem et Ufømmelighedsmærke, for ikke at sige et Dødsmærke. Men Spørgsmaalet er ikke blot formelt. Sagen er den, at den Bestemmelse man har forandret i sidste Dieblit med 1 Stemmes Overtaal, er et aldeles nødvendigt Led i den hele Ordning. Dersom man tager det ud, ere de Grundsætninger; hvorpaa i det Hele Ordningen af Officerescorpet er bygget, undergravne; Dren lægges ved Roden, det hele Træ vil blive angrebet; skulde den oprindelige Bestemmelse holdes ude, maatte der paa mange andre Punkter heelt igjennem træffes andre Bestemmelser. Dette staaer saa klart for mig, at jeg ikke kan troe, at jeg her skulde tage feil; jeg kan ikke troe Andet, end at den høitærede Krigsminister vil være ganske enig med mig i, at der her er et Punkt, hvor der maa skee Forandring. — Der er et andet Punkt, hvorover der ligeledes ved 3die Behandling faldt en Afstemning med 1 Stemmes Overtaal; det er ved § 113. Det hedder der: „Til Capitainer kunne de Premierlieutenanter ved Vaabnet forfremmes, der have mindst 4 Aars Tjeneste som saadanne. Forfremmelsen skeer ubelukkende efter Aldersordenen“. Sammenligne vi dermed § 113 i Lovudkastet, som det forelaa efter 2den Behandling i Folkethinget, vil man see, at Forfremmelsen til Capitain fra Premierlieutenant skulde finde Sted hver 3die Gang ved Valg, de øvrige Gange efter Aldersordenen mellem dem, som egne sig til Forfremmelse. Her indtræder nu i formel Henseende ganske noget Lignende som ved det andet Forslag. Jeg veed ikke, om man vil paastaae, at Bestemmelserne i Lovudkastet om Forfremmelseslister kunne blive staaende uforandrede, hvis den indgribende Forandring, som er indkommet i § 113, skal blive staaende; vist er det, at de ville tage sig i høieste Grad besynderligt ud; stjøndt jeg vel veed, at der er